

На світовому овиді

Перед останнім етапом

Після першої світової війни мир тривав аж 20 літ тільки тому, що з Німеччиною, розбитою вийшла й Росія. Рік 1945 витворив зовсім іншу ситуацію.

Кілька етапів по закінченню війни переходили Західні держави в своїм відношенні до Росії. Перший — це гістичне захоплення східним колосом і як довго в Нью-Йорку скрипіли шибениці, згода в сімействі була цілковита. Але хутко на Заході переконалися, що фізична смерть не знищила Герінга і Гітлера; що вони несподівано воскресли. Правда, під іншими іменами і в інших — хоч не менш блискучих — одностроях, але — воскресли! Що було з ними робити? Насамперед рішили всеж таки налагодити з ними якесь співвідношення, і це був перший етап. Почалися безконечні наради ООН, Ради Безпечки, „всесвітній Трійці“, міністрів заграничних справ і т. п. І по кожному краху, народи довідувалися, що наступним разом вже буде краще і загальне порозуміння от-от досягнеться...

Цинічно, нещадно, мов обухом по голові, кожного разу гаратила дійсність непоправних оптимістів. Польські, румунські, балканські та угорські Миколайчики мали наочно довести можливість співпраці обох „демократій“, обох ідеологій, які спільно затримували над Гітлером. Але всі вони вже „зліквідовані“ або терпеливо чекаючи на ліквідацію, вивчають на пам'ять „свої“ подиктовані „зізнання“. Останньою — на разі — жертвою є Петков.

Захід проковтнув що, хоч як шкідливу для його престижу, пігулку і запропонував спільно вирішити долю Німеччини. Відповідь Кремля була негативна! Захід запропонував плян (Маршала) економічної відбудови Європи спільними зусиллями „обох демократій“... Східна „демократія“ відмовилась! Захід хотів як найкоротше ратифікувати мирові договори з бувшими союзниками Німеччини, Кремль наложив вето що до Італії і Австрії, щоб мати претекст не виводити звідти своїх військ. Захід запропонував прийняти Австрію й Італію до ООН... Кремль наложив вето, бо — з його точки погляду

— ціннішими членами ООН були Монголія й Альбанія! Таких московських вето, подібних до старопольського „не позваляю“, начислили вже аж 18! Так скінчився перший, „коопераційний“ етап повосних союзницьких взаємовідносин: свідомим саботажем одної сторони, саботажем всякого політичного й економічного впорядкування континенту. Найбільш ідеалістично настроєні сторонники співвідношення за всяку ціну, побачили, що забрели в сліпу вулицю.

Тоді наступив другий етап цих взаємовідносин. Західний світ рішив приміняти іншу методу політики, сформувану вже давно в українській приказці: „від москаля втні полу та тікай!“ Отже рішили обтяти румунську, польську, балтійську, балканську поли і отаборитися в тім малім куточку Європи, який ще не „визволили“ наслідники Петра I й Катерини. І не абияке було здивовання на Заході, коли показалося, що й ця метода справи не розв'язує!

В свою смугу Кремль не дозволяв нікому заглядати. Знаннями способами перепроводжував свою „консолідацію“, усуваючи всякі небажані чужі й місцеві впливи. Але здійняв лекельний вереск, коли Захід теж наважився приступити до консолідації залишеної йому території Європи. Москва підняла рішучий протест проти плану Маршала, навіть обмеженому на самий Захід. Створивши свій східний блок, Москва запротестувала рішучо проти творення оборонного західного блоку. Заявила протест проти зляття британської і американської смуг в Німеччині. Посилаючи банди болгарських, альбанських і югославянських горлорізів чинити заколот в Греції, запротестувала проти того, щоб Рада Безпечки щось підприємляла проти тих горлорізів. Нарешті починила всі вступні кроки для майбутньої анексії Персії й Туреччини і Китаю. На цім поки що станув другий етап „союзницьких“ взаємовідносин. Спроби упорядкування економічного й політичного ладу в сальмі лише західницькій смезі, стрілися з таким самим зав'язанім, пліновим і неослабним саботажем кремлівських можновладців, як і

спроби співпраці.

Які-ж перспективи майбутнього? Що робитимуть випроваджені в поле західні союзники? Два згадані етапи довели нічого іншого, як те, що ООН вже не існує. Вона вже вмерла, не рухасться, не живе, або — розбита параліжком. І коли дипломатично-лікарський консіліум ще того не заявляв широкій публіці, то лише щоб не ширити переполоху. Між собою лікарі вже мабуть встановили правильну діагнозу і роздумують над тим як ратувати вже не ООН, а загрожений параліжем європейський континент. Це видно і з наміру Америки піднести проблему балканських провокаторів в цілім об'ємі на пленумі ООН, і з заявою, що Америка не зупиниться перед жадними заходами щоб охоронити нападеному Грецію. Це видно з наміру Англії й Америки залишити свої війська в Італії і Німеччині. Це видно з заяви голови заграничної комісії американського сенату, Вандерберга на всеамериканській конференції в Петрополісі (Бразилія) про потребу лучитися проти агресії. Це видно з заяви міністра торгівлі Півн. Америки Гармана проти нових „тоталітарних сил, які числять на хаотизацію світа і загрожують людській свободі“. Це видно з чуток про творення італо-греко-турецького оборонного валу, до якого має увійти ще й Персія. В Раді Безпечки, на ООН, в Греції, на Балканах взагалі, в Австрії, в Німеччині, в Кореї, в Персії, скрізь взаємини між бувшими союзниками досягли мертвої точки. Це й є кінець другого етапу і початок третього, вагітного найбільшими несподіванками.

В вересні відбудеться засідання Паризького комітету для обговорення пляну Маршала. В вереснік

с пленум ООН, а в листопаді наради міністрів заграничних справ. В цих трьох місяцях має вирішитися політика західних держав, політика третього стапу. А при всім тім, ніщо не зраджує, щоб Кремль хотів відступити від своєї несприданної політики. Він не стремить до консолідації Європи, лише до її економічної руїни і політичного хаосу. Уже тим самим, що відірвав вігт від Європи і торговельних зв'язків з нею такі багаті в збікка, вугіль і нафту країни, як Україна, Польща, Румунія, Угорщина і пр., спричинив він економічну кризу в Європі. Про загострення політичної кризи — дбас пята колона, і добре витресована свора сателітів. А про завтра — дбають працюючі повною парною для зміцнення воєнного потенціалу фабрики СССР і армія генералів Паулюса, Вагнера і фон-Цайдліца на Ладозі, в Минску і в Криму. Пляново, обдумано й доцільно.

В першій стадії оманю була віра в співпрацю Кремля. В другій — оманю була віра в усталізованання Заходу без залишеної під Москвою Європи. Вступасмо в третій етап, свідомість цієї ілюзорности стас майже загальною: Свідомість, що без свободи всіх народів Європи, не буде в ній ні економічного добробуту, ні політично — тривалого ладу.

Які з того практичні висновки? Іх вже давно зробила Україна, зробили й інші народи по тамтої бік залізної завіси. Які висновки з створеної ситуації зроблять державні мужі Заходу, незабаром побачимо...

Перший етап був досить довгий, другий вже не так. Може третій буде ще коротший.

O. B.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

ПОДІ НА БУКОВИНІ

Після вісток, які дійшли до нас через одну із сателітні СССР, стан на Буковині й у північній Бесарабії є такий: Збройний спротив буковинського й бесарабського українського населення, що повстав при відвороті червоних військ літом 1941 р. й продовжувався в 1944—45 роках, триває даліше. Повсталиці звели кільканадесять більших і менших боїв, між якими найважніші були: над рікою Черемошем та Серетом, в околиці Бергоїт—Мірова—Башилів—Станіці—Викони-

ця, даліше Кіцмань — ліс, Горенцівці, Василівці, Чорлявка — ліс, аж до Хотина, Глібока, Таращани—Чудин.

Літом 1947 р. посилюється бої в українських і румунських Карпатах. Українські повсталицькі відділи звели ряд боїв.

Після роззнавання хліборобської партії (Мані'я) в Румунії, селяне південної Буковини, яку замешкують румуні і собі повсталики в лісі, рятуючись перед масовими арештами. Оформлені румунські боївки виступають спільно з українськими повсталицями.

(Продовження на 4-ій стор.)

Про нас пишуть...

(Голоси англійської преси)

Невелика партія українців з континенту прибула до Лоденденфуду на працю в місцевих текстильних фабриках. („Йоркшир Пост“)

Ліверпульська Ліга для боротьби з комунізмом при Католицькій Акції має знову розпочати свою діяльність. Почин дав один український священник, який свіжо прибув, як біженець, до Англії. Ліга ширить свої памфлети й відозви в шости мовах. („Юніверс“)

„Сіти Обзервер“ доносить, що Україна „хлібний кіш“ Росії, напевно буде змушена знову віддати значну частину свого врожаю для виживлення всього „Союзу“ „Правда“ — в зв'язку з цим нарікає на хід польових робіт на Україні і жадає підсилення „дисципліни“ й більшої „партійної організованості“.

„Дейлі Графік“ пише про „прибираніє к рукам“ України. Становище Хрущова, українського „премієра“ і члена Політбюро, має бути захитане. Як доносить часопис, на Україні є тенденція на селі запроводити „пятиденний тиждень“. Кага ювіч має почати острійший (ще острійший!) курс російської політики на Україні.

Четверта партія українців і балтів прибула до Ноттингаму і округ для праці на трикотарських фабриках. Разом 35 люда, у віці між 16 і 42 роки. До 10.000 українців і балтів мають бути zatrudнені в лянкашарських прядильництві, а кілька тисяч в воявняних вартатах в Йоркшайрі. В пляні англій-

ського уряду є zatrudнити, до кінця року, 100.000 біженців з континенту. Мають вони також працювати в кональних вуглях. („Ноттингам Івнінг Пост“)

Архископ Кентерберійський видав до єпархіяльних єпископів обіжник, в яким поручає прийти з помічю приблизно 50.000 біженцям з континенту в їх духово-релігійних потребах. Розходитьсь про польських і литовських католиків, українських і югословських православних і лютеранів балтів. („Черч Таймс“)

„Лістнер“ приносить до вш уліюстровану статтю про „взірцевий колхоз“ на Україні. Кореспондентові, очевидно, показали „товарищом“, але може всупереч його наміру, дійсний стан річей продається назверх. Показується, що потрібно аж преси і агітаторів партії, щоби „стимулювати“ працю

Богдан БОРА

ВІТРУ!

Вітру! Ех, вітру! Стогонного вітру,
Щоб море кипіло щоб берег стогнав, —
Щоб постріли рвались скажено над світом,
Гриміли на славу збунтованим дням!

Вітру, щоби ми невпинні скитальці
Човни повернули в трилом на Схід,
Щоб в радості кров закипала на серці,
Щоб усміх в обличчя цвів маком і білді

Щоб ми з смолоскипами вперто й поволи
По зуби у зброї пливли вперед;
Вітру, щоб хвилі вганялися в щогли,
Щоб борт захищався в цінистій воді!

Вітру! Ех, вітру! Стогонного в тру,
Щоб в грудях знімалася кип'ятком кров,
Щоб очі кресали у захваті іскри,
Щоб ми на вітчищу вертали знов!

12. 1. 46

З чужих газет

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМ

„Патр'от“ пише з приводу „Культа інтернаціоналізму“: „В рапорті канадійського уряду про шістнадцяту актильність в Канаді є такий уступ: „канадійські симпатизанти (комунізму) насамперед захоплюються розвинути в собі лючоту льюальности коли не до чужої держави, то бодай до того, що вони розуміють як інтернаціональний ідеал“. На засіданні Канадійської Палати Громад говорив на цю тему посол Норман Жак: „сильна олозиція до націоналізму має свої причини. Націоналізм протиставляється інтернаціоналізму і доки людина вірить в націоналістичну ідею і твердо стоїть при ній, тяжко підкопати її вірність своїй кра-

їні. В цім і є причина нападів на націоналістів, не лише в цій країні, але і в Зєднаних Державах Америци. Ці напади завжди ідуть з боку комуністичного фронту. Ось чому я є націоналіст і маю замір твердо при пім стояти, бо лише він може бути охороною проти модерних форм пельюальности. Націоналізм це єдина охорона, яку можемо мати, проти чужої держави або ідеології, що має лише єдину мету — обернути світ в рабство“.

Багато з шиток, які вижуть події і настрої в ріжних країнах світу в одну цілість. Те саме явище про яке говорив Норман Жак, обсервували ми і обсервусмо й дос на Україні і серед еміграції української. На ідею націоналізму напаядають або большевники або ті інтернаціоналісти, які з розуму або з нерозуму, ім помогають. Облягати любов до всієї землі, облягати перш націоналізм як „шовінізм“, як „ксенофобію“, як щось гідке, і решта вже піде „як по маслу“ такий „інтернаціоналіст“ і не зчується, як вже торуватиме доріжкчужинський ідеології.

„Селянський интернаціонал“

Польські часописи доносять про засновання в Америці Селянського Інтернаціоналу. Безпосередній почин дало прибуття до Вашингтону вурського премієра Нагу Цей Інтернаціонал має виглядат як порозуміння людовецьких партій. Деклярацію підписали, крім Нагу, Мачек від Хорватів, Гаврилович від Сербів, Куцєвич за Польяків і Николеско-Буджєнці за Румунів. Не знаємо ближче цюкці пічого про нову організацію. Али факт є, що — і через своє привязання до землі і до законів встановлених на ній Провидінням, селянство в цілій Східній і Середній Європі є найсильнішим протикоמוністичним чинником. А серед цюгості селянства чоловіє місце, під тим оглядом, протягом останніх 30-тьох літ, займало і займає селянство України.

Ірена ЗБУДОВСЬКА

НЕВИННА КРОВ

(Закінчення)

З однієї з вулиць, тяжко ступаючи, виштерував на площу ще один відділ війська. Кожен з воївів ніс ручну машину пістоло — один із німецьких модерних винаходів.

Спочатку нарід глядів остовпіло. Нараз все стало зрозуміло: це віл має бути свідком, глядачем кровавого мордування людеи, що ось там напроти, яких одинокую виною є те, що безтямно кохають свій нарід і безталанну батьківщину.

Спазматичний плач матері малого сина вибухнув нагло: чому, зашто її сини — малий, солодкий силюк має оглядати цю жорстокість? Де серця у тих людеи, що там людеи — людоїдів проклятик! Мати нервоно звернує дрожащими руками спиною очі люлюю swojego іллаци; Віл ще такий маленцький...

Військо уставляється перед засудженими. Вираховано один проти одного. Байлужим зором міряють то в'язнів, то товпу, навіть закурюють. Занесли до подібних історій — це для них буденна річ. Усе для Райху, для фірери — ними обожженого, тамтими зненавидженого. Це все — хіба треба більше?

Захариюв хралпийний мегафон на більшому. Вигукуючи погрози обвинуваченому

українському народові заплутуючись у похвалях на честь „вождя“, якийсь невидимий прусак відчитував задалегіє приготовану промову. Кожне слово в ній, звернене до зібраного народу, було образом, тяжкою зневагою, що пелєла, ранило до живого, — та безсилля людеи було більше...

Промову закінчила трикратним „Sieg Heil“, що його зан ім голосно прокричало військо „Sieg Heil!“ — яка іронія... Чи перемога над цими безборонними закладниками, чи над збоділою товпою — над ким і чим кричали німці „Sieg Heil“.

Впала коротка команда, мов загакані собачи. Цюкнули відбезпечені замки. І тоді нагло, теж мов на команду, плещоце проносилось, від засуджених починаючи, величце і могутце, див'яке, якби не передсмертне, а воскресне „Слава Україні!“ Навіть відгомні цього був мельодійний, рідний, що так багато крапце, привітніще звучав у мурях рідного міста, чим горляна мовна наздишка.

Товпа заворушилась. В таких хвилях не спинялаб її ніяка перешилка, ніякий заєзд. Десь дієся стряп і пригноблення, мовчанка. На його місці в очах зоявився погонь. „Слава!“ — лу-

нало з усіх місць площі, як невпорядковане, але відважне працання; була в шуму й обцянка помсти, було п'дбадьорення на останні хвилини, але було те щось, чого й німці не добачували: манифестація єдності тих, що там під муром у вишкученні смерті, та цих, силою зігнаних на видовище. Органічної й ідейної єдності, якої не передре розстріл, не скорить зупинання! Навть чужинці, що попали в товпу, зрозуміло мовчали, вишановуючи хвилю.

І тоді навіть молода мати рвучним рухом відкрила очі сина: — дивись синочку, дивись і вчепсь, це нічого, що ти такий маленцький... Дивись, може завтра батька твогого растр'яляють — очі горничково блестячі, яке ж бездоння ненависті може бути в гарних очах жонки!

Німці розлютили ця несподіванка; — „Feuer“ — заповів „режисер“ відпопачі і 80 рівночастних стрілів заглушило людеи. На мить все прислонив легкий дим. За ним, мов підкошені, падали на холодиний брук скривавлені постаті. Деяких в смертній агонії добидали вдруге.

Кров червопіла великими калябачими га бруку хідника й сипилана в плитний рівак, мішавочка з болотом. І солодкий запах мішався з грисучим запахом пистрілених набов і передсмертним стогонним недобиттям. Як самфонія мученичої смерті...

Народ мовчав. В цій мовчанці була щось грізне. Добра половина зібраного народу опустила мовчки на примєрзлі землю і застигла в молитві за тих, що в діїшли. Цюго також німці не сподівалися. Цеж акт явного бунту, порозуміння симпатії! Експеримент не видержав пре би...

Голосно лаялись СС-мани, розганяло товпу домів. П'яніли з люте. Запривіло ване на скору руку видвоинце не вдалося — воно стало радше відданням почесногогибним, розмунулось із своїм завданням... І свою люте тепер виплвали німці та нарід, що розходився.

На площі осталися тільки скривавлені в неладі, серед калюж крови покниєні трупи і німецькі сторожкі: німці блякли ся, щоб растр'ятивимми не зробили людеийого похорошу...

Та помімо сторожі і її уваги, шюч хтось розкинув по примєрзлх трупах осині аїстри та листі — як осталися прислуху...

Примітка автора: Історія автентична. Осінню 1943 року німці масово растр'яливали закладників, яких иньорвали з найбільш свідомого й ідейного елемента, щоб у разі якогось саботажу їх послати на смерть. Помітка історія трапилася в оточеному місті Сєлія внаслід ульянованого процесу.

ВІСТІ З УКРАЇНИ
ВИСЕЛЮВАННЯ УКРАЇНЦІВ

Європейська преса приносить далі вісті про виселювання республіканського населення із південно-східної Польщі до Східної Прусії. Про саму Східну Прусію пише французька газета „Комба“ так:

„Герени, на які тепер спрямовується це мірне населення, є найбільшими територіями з ділою Польщі. В трьох четвертих зони покриті багнами, і тому їх досі пишали на боці в пляхах залучення та добудови „відзисканих земель“. Ці території називають „мазурами“, вони є в повній агерманізовані (в 1920 році вони відносилися до Німеччини) і мають найвищу густоту населення в цілій Польщі. Депортовані одержать там землю, в часі коли господарства, що їх вони мають лишити в східній Польщі, будуть приділені польським колоністам, які приходять із сусідніх околиць.“ (УПС).

ДІІ УПА

Урядовий чеський комунікат подає, що 40 членів загонів Української Повстанчої Армії були в останніх днях убиті або олонені на території Чехословаччини, ри чому чехословацька армія втратила 7-ох вояків убитими.

Відділи УПА, — говориться далі в названому комунікаті, — проникли малими групами на чехословацьку територію, ідступаючи перед наступом польської авіаційної армії у Карпатах, і проникли в аж в околиці Брна, столиці Моравії, ші загони прорвалися в південну Словаччину.

Наприсіди комунікату говориться, що дідати ці відділи оточені та що їх ліквіація — це питання найближчих днів, ри цьому комунікаті мусить ствердити є милу совєтських сателітам правду, що ідшій українських повстанців „користуючись допомогою деяких сіл на Словаччині“ урядове ствердження виводить вперече всі попередні брехні комунікати про „морди й грабуни“ відділів УПА.

* * *

Американська пресова агенція Юнайтд Пресс подає із Братіслави:

„В чехословацькій пресі урядово забовнено подавати вісті про бандерівців. Урядові чеські кола відмовились дати інформації про бандерівців. Не зважаючи на це, поінформовані кола шеняють, що ідчас спільної акції чехословацької поліції та військових відділів, значно поаблиено в останньому тижні групи бандерівців. Вони виконали шітку нападів в віддалені села, забезпечуючись харчовими продуктами й речами першої потреби“.

А даліше ця сама агенція подає ще й яку історію:

„Арештовані чехословацькою поліцією бандерівці“, тобто члени українських збройних відділів у Польщі, зізнали, що они хотіли пробратися до Мюнхену, щоб ступити там до „Чужоземної Легії“ (?). Ці бандерівці, перебуваючи впродовж вох мильних роїв у Польщі й на Україні, проліталися на Словаччину, щоб родертися звідти до Австрії і Німеччини“.

ЗАСУД НА СМЕРТЬ

Польська красна преса доносить, що райовий суд засудив на смерть 50-ох українців, членів УПА, за збройну акцію проти польських і російських військ.

ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „Український Клич“!

УКРАЇНСЬКІ ПЛАСТУНИ НА ДЖЕМБОРІ

У п'ястовому Джемборі, т' зв. Джемборі Миру взяли участь також українські пластуни. Хоч уряд українських пластунів не державний, всеж таки наша еміграція спромоглася вислати своїх молодих представників, щоб в колі вільних народів замахіфестувати нашу живучість, нашу силу.

Із листів до Редакції

Пошта приносить нам щоденно десятки листів від читачів із побажаннями з приводу появи „Укр. Клича“. Два з них замінюємо в часописі.

Всім читачам, що прислали нам побажання, цю дорогою складаємо щиро подяку.

Редакція „У. К.“

Горблін-табор, 24. 8. 47.

Хвальна Редакції!

Радіючи безмежно появою першого числа Вашого цінного часопису „Український Клич“, який являється дійсно першим, на терені Великої Британії, українським правдивим друкованим часописом, призначенням для опинившихся тут, широким мас наших біженців, — висловлюю оцим Хвальній Редакції, свої найщиріші побажання: здоров'я, сил та якнайкращих успіхів, у розночтійі так важкій і корисній праці.

Хай-же „Укр. Клич“ згуртує й об'єднає кругом себе всіх тих наших братів і сестер, яких незавидна доля закинула на ці далекі британські острови.

Володимир К.

Поважаний Пане Редакторе!

Нарешті маємо в руках так довго і так нетерпеливо дождану нашу правдиву газету... Маємо надію, що вона скоро розбудується на користь для цілої нашої громади. Хай Бог помагає в благородному ділі і кріпить Ваші сили до тяжкої, але дуже потрібної і корисної праці. Ми всі повоприбувши, а в даному випадку говорю про мою групу 100 людей, всі ми, чим і як зможемо піддержимо у праці Вас і наше молоде видавництво.

Щиро Вас здоровлю, щєраз бажаю успіхів і Божого благословення.

Нестор Р.

У Видавництві ОСНОВА

можна бабути такі книжки:
Всенолод Листявич: **Галія**. оповідання про боротьбу УПА
Стор. 50, ціна 1 шилінг й 9 пенсів
О. Даньський: **Хочу життя**, образки з німецьких конц. таборів,
Стор. 163 ціна 5 шилінгів
А. Чайковський: **За сестрою**. Історичне оповідання
Стор. 68 ціна 2 шилінги й 6 пенсів
Іван Франко: **Колі тебе звірі говорили** Народні байки. Стор. 64, ціна 2 шилінги
На поштову пересилку належить доплатити 3 пенси за нову книжку.

OUR ENGLISH COLUMN
TO-DAY AND 300 YEARS AGO

It was reported in the press lately that the USSR, Poland and Czechoslovakia concluded a military agreement to combat the Ukrainian Insurgent Army. It is not the first time that the neighbours of the Ukraine have made an alliance to combat the Ukrainian nation's struggle for freedom.

This is what we read in English documentary letters of nearly 300 years ago. John Thurloe, secretary to the Protector Cromwell received on the 4th September 1653 a letter of Intelligence from Ratisbon which informed him that the Prince of Transylvania in alliance with the Prince of Moldavia were fighting against the Ukrainian Army . . . "which came to the succour of the Prince of Walachia from Chimirski the Cossack (i.e. Chmelnytsky — the Hetman of the Ukraine—D.) the said Prince of Walachia his son in law, and that there we hopes of a league to be made betwixt the King of Poland, the Prince of Transylvania and Moldavia against Cossacks."—i.e. against Ukraine.

The same allies against the same enemy in 1947 and in 1653!

And what about Russia, the leading partner in the alliance against the Ukraine in 1947? What was her action 300 years ago? To this we find the answer in a letter of Lord Beuningen from Stockholm to the State General, dated 13th September 1653 . . . "there were letters in Stockholm from Poland, importing that the Great Duke of Muscovy is inclining to conclude a league offensive and defensive with that Crown . . ." That league was formed ten years later when Moscow and Warsaw divided the Ukraine between them.

And what was the aim of the Ukraine? Exactly the same as nowadays. A letter of Intelligence from Elbing dated 12th September 1656 to Bradshaw, Cromwell's envoy in Hamburg tell that . . . "the Swedish army . . . is gone downe into Moscovie for to seeke the flying army of the Muscovites. Hier at Elbing is arrived

a patriarch sent by Chmelnytsky, the General of the Cossacks to the King of Sweden for to treat with His Majesty a liga and conjunctions of armes against the Moscovie. The King will send with this patriarch two of his gentlemen to the above named Chmelnytsky for to conclude and confirme the treaty. . . ." The great plan of Chmelnytsky was to form a great wall of free nations from Scandinavia to the Black Sea against the Russian aggression. The Venetian Secretary in England reported to the Doge and the Senate of Venecia on 25th February 1656 that . . . "the fealty and obedience rendered to King of Sweden by Chilmimiski, General of the Cossacks smoothed the way and cleared the road to Swedens anti-Moscow policy".

Then and now the league against the Ukraine was formed because she resisted Russia.

In 1667 Russia and Poland divided the Ukraine between them. In the years 1772-1793 Russia divided Poland between herself, Prussia and Austria. In 1940 Russia divided Rumania between herself and Germany and in 1945 Russia divided Germany and Austria between herself and her allies. . . . The Western parties to all those pacts were different each time, but the Eastern one was always the same; Moscovie becoming in the meantime Russia.

Who 300 years ago could imagine that the league against the Ukraine would be the beginning of a whole series of connected events which would advance the Western frontiers of Moscovie from the Dniepr to the Elba and Greece?

Very few. But that the new annexation of the Ukraine by Russia in 1920 would—sooner or later—lead to the "achievement" of 1945—this could have been foreseen by anyone who knew the East.

D.

ВІД ВИДАВНИЦТВА

В листі до читачів, долученому до попереднього числа „У. К.“ ми виразно заявили, що „Український Клич“ — це часопис цілком незалежний від якоїнебудь установи чи організації у Великій Британії. Та цей лист мабуть не всі одержали або не зрозуміли його належкою, і деякі наші читачі утотожнюють видавництво „ОСНОВА“ та часопис „У. К.“ із організацією СУБ й його органом „Українська Думка“. Щоб на будуче уникнути непорозумінь, ми виписуємо слідує:

„Союз Українців у Вел. Британії“ — СУБ, це українська організація у Великій Британії, яка **одинокю обєднує всіх українців** на цьому терені і **якої членами повинні стати всі українці**, що тут перебувають. Двічі в місяці СУБ видає свій орган п. п. „Українська Думка“ — бюлетень дру-

кований на фототипі, призначений в першу чергу для своїх членів.

Цілком **незалежно** від СУБ у повстало видавництво „ОСНОВА“, яке поставило собі за цілю видавати для українців у Вел. Британії тижневик „Український Клич“. „ОСНОВА“ — це не є організація, але видавництво, а „Український Клич“ — це зовсім незалежний від якоїнебудь організації часопис.

Тому, щоб не впроваджувати непорозумінь та не спричинити зайвої праці Видавництву „ОСНОВА“ ми „Союзіві Українців у Вел. Британії“, просимо наших читачів у всіх справах, які відносяться до СУБ писати на влвстину адресу організації, а у всіх справах, зв'язаних із часописом „Український Клич“ писати тільки і виключно на адресу Видавництва „Основа“.

Видавництво „ОСНОВА“

„УКРАЇНСЬКИЙ КЛІЧ“

Тижневик українців у Вел. Британії
Редагує: Колегія. Вилас: Видавництво ОСНОВА.
Умовк передплати: На рік — 1 фунт й 2 шилінги;
на пів року — 11 пенсів,
на три місяці — 6 пенсів,
Поводиноше число — 6 пенсів.
Цілий оголошень: 1 ряд на одну палитку 1 фунт й 10 шилінгів.
Дрібні оголошення — 3 пенси за слово.
Адреса редакції та адміністрації: OSNOVA PUBLISHING CO., LTD.,
3a, Frederick Mews, Kinnerton Street, London, S.W.1